

PÉNZ. HATALOM. GYILKOSSÁG. MÁGIA.

HELL

tűzön-vízen át

BENT

LEIGH

BARDUGO

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

HELL
tűzön-vízen át
BENT
LEIGH
BARDUGO

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Miriam Pastannak,
aki egy csésze kávéból kiolvasta a jövőmet*

„Nem ismerték a tél s illatos tavasz
s a termő nyár szilárd ismertetőjelét,
terv nélkül végezték minden munkájukat
mindaddig, míg én nem mutattam meg nekik
a felkelő s letűnő csillagképeket.
Okoskodásuk legjavát, a számot is
javukra feltaláltam s a betűvetést,
s a Múzsák anyja lett a hű Emlékezet.”

Aiszkülosz: Leláncolt Prométheusz
A Yale Egyetem Sterling Emlékkönyvtárának
bejárata fölött található felirat

Culebra que no mir morde, que viva mil anos.

Ezer évig éljen a kígyó, amelyik nem harap meg.

Szefárd közmondás

I. RÉSZ

Ahogy fent...

NOVEMBER

ALEX ÚGY KÖZELÍTETTE MEG A FEKETE SZILT, mintha egy vadállathoz oldalogna oda; óvatosan lépkedett a hosszú, kanyargós felhajtón, vigyázva, hogy ne mutassa ki a félelmét. Hányszor megtette már ezt a sétát... De a mai nap más volt. A ház úgy tűnt elő a fák csupasz ágai közül, mintha csak rá várt volna, mintha hallotta volna a lépteit, és előre látta volna az érkezését. Nem kuporodott össze, mint valami zsákmány. Kihúzta magát – kétemeletnyi sűrű kő és csúcsokban végződő cserepek –, akár egy farkas, földhöz szegezett mancsokkal és felhúzott fogínnnyel. A Fekete Szil valaha szelíd volt, fényes és gögös. De túl sok időre hagyták magára.

A második emelet bedeszkázott ablakai csak rontottak az összképen; egy seb volt ez a farkas oldalán, amelytől, ha nem kezelik, megveszhet az állat.

Alex becsúszta a kulcsát az öreg oldalajtóba, és besurrant a konyhába. Bent hűvösebb volt, mint kint – nem engedhették meg maguknak, hogy fűtsenek, és nem is volt rá okuk. De a hideg és a teljesítésre váró küldetés ellenére a szoba mégis barátságosnak tűnt. A rézedények rendezett sorokban lógtak a nagy, régi tűzhely fölött, fényesen és készen várakozva, hogy használják őket. A palaszürke padló makulátlanul felsúrolva, a pultokat tisztára törölték, és egy tejesüveget állítottak a középre, amibe Dawes magyalágakat rendezett. A konyha volt a Fekete Szil legfunkcionálisabb helyisége, amely életre kelt a rendszeres gondoskodástól, és a fény szépen rendezett templomává vált. Dawes ekképp birkozott meg mindazzal, amit tettek, plusz azzal a dologgal, ami a bálteremben esett csapdába.

Alexnek volt egy rutinja. Vagyis, valójában Dawesnak volt egy rutinja, amit Alex igyekezett követni, és ettől most úgy érezte, mintha egy szikla peremén kapaszkodna, miközben a félelem megpróbálja magával rántani. Nyisd ki az ajtót, válogasd szét a leveleket, tedd őket a pultra, aztán töltsd meg Cosmo tálkáit friss étellel és vízzel!

A tálkák általában üresek voltak, de Cosmo aznap az oldalára billentette a szárasztápot, mintha tiltakozna ellene. Hal alakú eseséggel szórta tele a padlót.

Darlington macskája dühös volt, amiért egyedül hagyták. Vagy megremült attól, hogy már nem is volt annyira egyedül.

– Vagy talán csak egy válogatós kis szarházi vagy – motyogta Alex, miközben feltakarította az eseséget. – Továbbítom az észrevételeidet a séfnek!

Nem tetszett neki a saját hangja, ami félénknek hallatszott a csendben, de lassan, módszeresen befejezte a munkát. Megtöltötte a vizes- és az etetőtálat, kidobta a Daniel Arlingtonnak címzett levélszemetet, és a táskájába dugta a vízszámlát, amit majd magával visz az Il Bastonéba. A rituálé lépései, amelyeket gondosan elvégzett, nem nyújtottak védelmet számára. Alex arra gondolt, hogy kávéfőz. Kiülhetne a téli napsütésbe, és várhatná, hogy Cosmo odakuporodjon mellé, amikor már nem egerek után kutat a sövénylabirintus összevissza kuszaságában. Megtehetné. Félretolhatná az aggodalmát és a dühét, és megpróbálhatná megoldani ezt a kirakóst, még ha nem is akarta kiegészíteni a képet az újabb és újabb felbukkanó csúf darabkákkal.

Alex felpillantott a mennyezetre, mintha átlátna a padlódeszkákon. Nem, nem ülhet csak úgy a verandán, és nem tehet úgy, mintha minden úgy lenne, ahogy annak lennie kell! Akkor nem, amikor a lába fel akar kaptatni a lépcsőn, akkor nem, amikor tudja, hogy az ellenkező irányba kellene futnia, bezárni maga mögött az oldalsó ajtót, és úgy tenni, mintha soha nem is hallott volna erről a helyről. Alex okkal jött ide, de most csodálkozott a saját hülyeségén. Nem állt készen erre a feladatra. Beszélni fog Daweszal, talán még Turnerrel is. Most az egyszer tervet készít ahelyett, hogy fejest ugrana a katasztrófába!

Kezet mosott a mosogatónál, és csak akkor vette észre a nyitott ajtót, amikor megfordult, hogy a törülközőért nyúljon.

Megtörölte a kezét, és próbált nem tudomást venni arról, ahogy a szíve száguldani kezdett. Soha nem vette még észre ezt az ajtót a tálalóhelyiségben, ami kis rést alkotott a csinos üveg tálalószekrények és polcok között. Soha nem látta még nyitva sem. Most sem kellett volna nyitva lennie.

Talán Dawes hagyta így. De Dawes épp a sebeit nyalogatta a rituálé után, és elbújt a kartotékdobozai mögé. Napok óta nem járt itt, azóta nem, hogy összerendezte azokat a magyalágakat a konyhapulton, bemutatva általa, hogy milyennek is kéne lennie az életüknek. Tisztának és egyszerűnek. Ellenszernek a többi napjukra és éjszakájukra, ellenszernek az emeleti titokra.

Alex és Dawes soha nem foglalkozott a tálalóhelyiséggel, a poros edények és üvegholmik soraival, a kisebb fürdőkádb méretű levesesedényekkel. Ez a helyiség is a régi ház sok csökevényes végtagjának egyike volt, amelyet Darlington eltűnése óta soha nem használtak, amelyet elfelejtettek, amely elsorvadt. Az innen nyíló pincével meg aztán pláne soha nem foglalkoztak. Alexnek még csak eszébe sem jutott, hogy létezik. Egészen mostanáig, amikor a mosogató mellett állt, maga körül a pontosan összeillesztett, szélmalomokkal és nagy hajókkal festett kék csempékkel, és azt a fekete rést bámulta, azt a tökéletes téglalapot, azt a hirtelen keletkezett ürességet. Olyan volt, mintha valaki egyszerűen lehámozta volna a konyha egy részét. Olyan volt, mint egy sír szája.

Hívd fel Dawest!

Alex a pultnak támaszkodott.

Hátrálj ki a konyhából, és hívd fel Turnert!

Letette a törülközőt, és elvett egy kést a mosogató melletti szárítóból. Azt kívánta, bárcsak lenne a közelben egy Szürke, de nem akarta megkockáztatni, hogy idehívjon egyet.

A ház mérete, mélysége csendje nehézkesen ölelte körül. Újra felpillantott, a kör aranyló csillogására gondolt, a belőle áradó melegségre. *Éhes vagyok.* Vajon izgatta ez a két szó, annak ellenére, hogy félnie kellett volna tőle?

Alex csendesen a nyitott ajtó felé sétált, a sötét lyuk felé. Vajon milyen mélyre ástak, amikor építették a házat? Három, négy, öt kőlépcsőt tudott megszámlálni, amelyek a pincébe vezettek, aztán a sötétbe veszett

a folytatás. Talán nem is volt több lépcső. De az is lehet, hogy ha még egyet lépne, elesne és a hidegbe zuhanna.

Végigtapogatta a falat, villanykapcsolót keresve, aztán felnézett, és meglátta az egyetlen csupaszigőrről lelógó zsinórdarabot. Megrántotta, mire a lépcsőt meleg, sárga fény árasztotta el. Az izzó megnyugtatóan ciripelt.

– A francba! – lehelte Alex nagy levegővel.

A réműlete elpárolgott, és a helyén nem maradt más, csak szégyen. Csak a lépcső volt ott, meg egy fakorlát, körben a fal mentén néhány polc rongyokkal, festékesdobozokkal és szerszámokkal. Halvány, dohos szag szállt fel a lenti sötétből, zöldségek büze, a rothadás enyhe aromája. Alex víz csöpögését hallotta, és egy patkány neszezését.

Nem tudta kivenni a lépcső alját, de kellett lennie egy másik kapcsolónak vagy izzónak lejjebb is. Lemehetne oda, meggyőződhetne róla, hogy senki sem kutakodott itt, vagy megnézhetné, hogy ki kell-e tenniük Daweszal az egérfogókat.

De miért volt nyitva az ajtó?

Akár Cosmo is kinyithatta valamelyik patkányfogó expedíciója során. Vagy talán Dawes tényleg beugrott, és lement a pincébe valami hétköznapi dologért – gyomirtóért vagy papírtörőért. Aztán elfelejtette rendszeren becsukni az ajtót.

Alex igazán meglehetné helyette. Jól be is zárhatná. És ha véletlenül valami olyasmi lenne odalent, aminek nem kellene ott lennie, az ott is maradhatna, ahol van, amíg ő erősítést hív.

Alex a zsinégért nyúlt, de megállt a keze. A zsinórt markolta, és figyelt. Azt hitte, hogy hall valamit – aztán megint, ott, egy halk sziszegés!

A saját neve volt. Galaxy.

– Bassza meg!

Tudta, hogyan végződik ez a bizonyos film, és semmiképp sem akart lemenni. Megrántotta a zsinórt, hallotta az izzó pukkanását, majd erős lökést érzett a lapockái között.

Elesett. A kés kiesett a kezéből. Alex ellenállt a késztetésnek, hogy kinyújtsa a kezét és megpróbálja fékezni az esést, helyette inkább a fejét védte, és hagyta, hogy a válla kapja a nehezét. Félig csúszott, félig bukácsolt a lépcső aljáig, és keményen a padlónak csapódott. A lélegzete

úgy áramlott ki belőle, mint huzat az ablakon. Az ajtó becsukódott fölötte. Hallotta a zár kattanasát. Sötétben volt.

A szíve most már hevesen vert. Mi más volt még vele itt lent? Ki zárta be? *Kelj fel, Stern! Szedd össze magad! Harcolni fogsz, bassza meg!*

A saját hangját hallotta? Vagy Darlingtonét?

Természetesen a sajátját. Darlington soha nem káromkodna.

Feltápászkodott, hátát a falnak támasztotta. Legalább így abból az irányból semmi sem támadhatott rá. Nehezeére esett lélegezni. A csontja-idnak, ha egyszer már eltörtek, könnyen szokásává válik ez. Blake Keely kevesebb mint egy éve törte el Alex két bordáját. Alex most arra gondolt, lehetséges, hogy valamelyik újra eltört. Csúszott a keze. A padló nedves volt valami régi fali szivárgástól, a levegő bűzös és rossz. Alex a farmerjába törölte a tenyerét, és várt, szaggatottan zihálva lélegzett. Valahonnan a sötétből hangot hallott, ami talán nyöszörgés lehetett.

– Ki van ott? – kérdezte reszelős hangon. Utálta a benne bujkáló félelmet. – Gyere ide, te gyáva fasz!

Semmi.

A telefonja után tapogatózott, hogy némi világosságot csiholjon, de a kék izzás vibrálón és ijesztően hatott a sötétben. A fényt a polcokon sorakozó régi festékhígító, szerszámok és a cirkalmas kézírással feliratozott dobozok fölé irányította, amelyekről tudta, hogy Darlingtoné, aztán a poros ládákra, amelyeken kör alakú logó díszelgett: *Arlington és társa gumicsizma*. Aztán a fény megcsillant két szempáron.

Alex elfojtott egy sikolyt, és majdnem elejtette a telefonját. Nem emberek voltak, hanem Szürkék, egy férfi és egy nő, egymásba kapaszkodva reszkettek a félelemtől. De nem Alextől féltek.

Alex tévedett. A padló nem holmi szivárgástól, esővíz vagy régi csőtörés miatt volt nedves. Véres volt. Alex keze is csupa vér volt. Összekente vele a farmerját.

Két holttest hevert a régi kőpadlón. Úgy néztek ki, mint a levetett ruhák, egyszerű rongykupacok. Alex ismerte az arcukat. *Az ég elűzte, s itten kóborolnak, mert őket a pokol is szégyenelte: nem kellett sem égnem, sem pokolnak.*¹

¹ Dante: Isteni színjáték (Babits Mihály fordítása)

Nagyon sok vér volt mindenütt. Nem régi. Friss.

A Szürkék nem hagyták magukra a testüket. Alex még félelmében is tudta, hogy ez furcsa.

– Ki tette ezt? – kérdezte tőlük, mire a nő felnyögött.

A férfi mutatóujját az ajkához szorította, szeme megtelt félelemmel, ahogy körbepillantott a pincében. Suttogása keresztülsuhant a sötétben.

– Nem vagyunk egyedül.

I

OKTÓBER

ΕΓΥ ΗΟΠΑΡΡΑΛ ΚΟΡΑΒΒΑΠ

ALEX TARA LAKÁSÁNAK KÖZELÉBEN ÁLLT. Darlingtonnal is végigjárta ezeket az utcákat az első év elején, és akkor is végigsétált rajtuk, amikor Tara gyilkosára vadászott. Akkor tél volt, az ágak kopárok, az apró udvarokat koszos hókupacok borították. Ez a környék sokkal jobban nézett ki a még mindig meleg kora októberi napokon, amikor zöld levélkupacok lágyították a tetők szélét, borostyán mászott át a drótkerítésen. Az egészet szelíddé és álomszerűvé tette az utcai lámpák csillogása, amelyek aranszínű köröket véstek az alkonyat lágy óráiba.

Alex a két sorház vetette árnyék gyűrűjében állt, és a Taurus Café előtt húzódó utcarészt figyelte: ablaktalan téglasor, amelyen kenót, lotót és Coronát ígérő táblák díszeltek. Zene tompa dübörgését hallotta valahonnan bentről. Emberek kis csoportjai dohányoztak és beszéltek az utcai fények alatt körbeállva, az ajtó melletti kiírás ellenére is, amelyen az állt, hogy *ne lebzselj itt, mert kiszúrnak a zsaruk*. Alex örült a zajnak, de annak már kevésbé, hogy ennyi szemtanú látja őt jönni-menni. Jobb lenne nappal visszatérni, amikor az utca kihalt, de ezt a luxust nem engedhette meg magának.

Tudta, hogy a bár tele lesz Szürkéekkel, akiket az izzadság, az egymáshoz szorított testek, a sörösüvegek nyirkos összekoccintása odavonz; de ő olyat szeretett volna, aki közelebb van hozzá.

Ott! Egy Szürke dzsekiben és sapkában, nem zavartatva magát attól, hogy a túl hosszúra nyúlt nyári hőség még mindig kitart, épp egy

vitatkozó pár mellé lebegett. Alex belenézett a szemébe. A férfi babaarca kellemetlen hidegrázást küldött végig a testén. Fiatalon halt meg.

– *Gyere már!* – énekelt az orra alatt, majd undorodva felhorkant.

Annak a hülye dalnak a szövege járt a fejében, ami pont így szólt. Valami a cappella együttes gyakorolt az udvaron, amikor Alex épp készült elhagyni a kollégiumot.

– Hogyhogy máris elkezdték ezt a szart? – panaszkodott Lauren, miközben a bakelitek között válogatott.

Szőke haja most még fényesebben ragyogott a vízimentőként töltött nyár után.

– Ez Irving Berlin – jegyezte meg Mercy.

– Nem érdekel.

– És rasszista.

– Rasszista szar! – kiáltott ki Lauren az ablakon, és feltette az AC/DC-t a lemezjátszójára, maximálisra tekerve a hangerőt.

Alex minden percét élvezte ennek. Meglepte, mennyire hiányzott neki Lauren és Mercy a nyár folyamán; a könnyed beszélgetések és pletykálások, a közös aggodalom az órák miatt, a zenéről és a ruhákról szóló viták. Mindez olyan volt, mint egy kötelék, amibe belekapaszkodhat, hogy visszahozza őt a hétköznapi világába. *Ez az életem*, mondta magának, miközben összekuporodott a kanapén a zajos ventilátor előtt, és figyelte, ahogy Mercy csillagokból álló füzért akaszt a kandalló fölé az új, közös nappalijukban, ami nagy változás volt a régi campuson lévő szűkös hálófülkéikhez képest. A kanapé és a fotel is befért az új lakosztályukba, meg a dohányzóasztal, amelyet az első év elején együtt állítottak össze, sőt a kenyérpirítóval együtt a kimeríthetetlennek tűnő Pop-Tarts-készlet is, amelyet Lauren anyukája rendszeresen küldött nekik. Alex a tavalyi év végén egy biciklit, egy nyomtatót és egy új korrepetitort kért a Léthétől. Boldogan beleegyeztek, ő meg azt kívánta, bár többet kért volna.

A régi campuson lévő elsőévesek kollégiuma volt a legszebb hely, ahol Alex valaha is lakott, de a felsőbb évesek lakrésze – a valódi Jonathan Edwards – igazának érződött; biztosnak, elegánsnak és állandónak. Alexnek tetszettek az ólomüveg ablakok, az udvar minden sarkában a kőbe vésett arcok, a kopottas fapadló, az aprólékosan faragott kandalló,

amely ugyan nem működött, de feldíszítették gyertyákkal és egy régi földgömbbel. Még az itt élő kis Szürke is tetszett neki, az a régimódi ruhájú, besütött fürtjeit feltűzve hordó gyerek, aki szeretett a fán lógó hinta feletti ágak közt lebegni.

Alex és Mercy közös hálón osztoztak, mert Lauren nyerte a sorsoláson. Alex biztos volt benne, hogy Lauren csalt, de nem nagyon bánta. Könnyebb lett volna ugyan jönni-menni, ha saját szobája van, de mégis volt valami megnyugtató abban, hogy ha éjszaka az ágyában feküdt, hallotta Mercy hortyogását a szoba másik végéből. Mert itt legalább nem emeletes ágyak voltak.

Alex úgy tervezte, hogy lóg néhány órát Mercyvel és Laurennel, mielőtt elindul, hogy felügyelje a Könyv és Kígyó egy szertartását; lemezeket hallgatnak, és megpróbálják kizárni az énekkar idegesítő mmmóóó hangjait, akik épp az *Alexander's Ragtime Band* dalt szégyenítették meg:

Gyere már! Gyere már! Hadd fogjalak kézen!

De aztán megérkezett Eitan üzenete.

Így aztán Alex most a Taurus Cafét szemlélte. Ki akart lépni az árnyékból, amikor egy fekete-fehér kocsis hajtott el mellette. Az az újfajta rendőrautó, ami karcsú és csendes, mint egy mélytengeri ragadozó. Felvillogtak a lámpái, és röviden megszólaltatta a szirénát is, figyelmeztetésként, hogy a New Haven-i rendőrség valóban kiszúrja az arra lebzselőket.

– Menj a picsába! – morogta valaki, de a tömeg azért szétszéledt, az emberek besodródtak a klubba, vagy arrébb sétáltak a járdán, hogy megkeressék a kocsijukat.

Még nem volt igazán késő, még bőven akadt idő egy másik bulira, egy újabb esély valami jó mókára.

Alex nem akart a rendőrökre gondolni, vagy arra, hogy elkapják, vagy hogy mit szólna Turner, ha betöréses lopás vagy – ami még rosszabb – testi sértés miatt vádat emelnének ellene. Az első év vége óta nem hallott a nyomozóról, és kételkedett benne, hogy a férfi örülne a vele való találkozásnak akár a legideálisabb körülmények között is.

Miután a járőrökocsis eltűnt, Alex meggyőződött róla, hogy a járdán sem maradtak esetleges szemtanúk. Átvágott az úton egy csúnya, fehér

ikerházhhoz, amely csak néhány házzal állt arrébb a bártól. Vicces, hogy minden szomorú hely ugyanúgy néz ki: a szemetesek túlcsoordulnak, az udvarokat benövi a gaz, a tornácok leharcoltak. *Vagy bejutok, vagy nem.* De ennek a háznak a felhajtóján egy új teherautó állt, még hozzá személyre szabott rendszámtáblával: ODMN. Alex ebből legalább tudta, hogy jó helyen jár.

Előhúzott egy púderkompaktot a farmerja zsebéből. Amikor nyáron épp nem New Haven végtelen templomait térképezte fel Dawesnak, az Il Bastone fegyvertárának fiókjaiban kotorászott. Azt mondta magának, ez épp megfelelő időpocsékolás, hogy jobban megismerkedjen a Léthével, és esetleg szemügyre vegye, mit érdemes ellopni, ha úgy adódik, de az igazság az volt, hogy amikor a fegyvertár szekrényeiben turkált, és a kis, kézzel írt kártyákat olvasta – *Ozymandias Szőnyege; Monszun Gyűrük az eső hívására, nem teljes készlet; Palillos del Dios* –, úgy érezte, hogy Darlington vele van, és a válla fölött leselkedik. *Azok a kasztanyetták elűzik a kopogó szellemeket, Stern, ha valaki a megfelelő ritmust játssza rajtuk. De még így is feketére égett ujjakkal távozol a színhelyről.*

Ez egyszerre volt megnyugtató és zavaró. A magabiztos tudós hang egy idő után minden esetben vádlóvá vált. *Hol vagy, Stern? Miért nem jöttél még értem?*

Alex lerázta a vállát, és megpróbálta elhessegetni a bűntudatát. Koncentrálnia kellett. Aznap reggel a zsebtükröt a tévéhez tartotta, hogy megnézzé, vajon sikerül-e elkapnia egy bűbajt a képernyőről. Nem volt benne biztos, hogy sikerülni fog, de sikerült. Most felpattintotta a púder fedelét, és hagyta, hogy az illúzió elborítsa. Felkocogott a lépcsőn a tornácra, és bekopogott.

A férfi, aki ajtót nyitott, hatalmas volt, és durván izmos, a nyaka vastag és rózsaszín, mint egy rajzfilmsonka. Alexnek nem kellett ellenőriznie a képét a telefonján. Ő volt Chris Owens, más néven Oddman, olyan hosszú priusszal, mint amilyen ő maga, ráadásul két hasábon.

– A kurva életbe – mondta, amikor meglátta Alexet az ajtóban.

Tekintete a lány feje fölött vagy harminc centire, az üres térre szegeződött. A bűbáj ennyivel növelte meg Alex magasságát.

Alex felemelte a kezét, és intett.

– Se... Segíthetek? – kérdezte Oddman. Alex a lakás belseje felé biccentett az állával, mire a férfi megrázta a fejét, mintha álmából ébredt volna fel. – Ja, persze.

Félreállt, és egy széles, invitáló gesztussal kinyújtotta a karját.

A nappali meglepően rendezett volt: halogénlámpa a sarokban, nagy bőrkanapé és egy hozzáillő fotel, amely egy hatalmas, sportközvetítést sugárzó síkképernyős tévével szemben állt.

– Kérsz valamit inni, vagy... – Oddman tétovázott, és Alex tudta, mit kalkulálgat éppen. Csak egyetlen oka lehetett, hogy egy híresség felbukkanjon az ajtajában csütörtök este. Vagy igazából bármelyik este. – Anyagot akarsz?

Alexnek igazából nem volt szüksége megerősítésre, de most megkapta.

– Tartozol tizenkét ronggyal.

Oddman hátralépett, mintha hirtelen elvesztette volna az egyensúlyát. Mert Alex hangját hallotta. A lány nem törődött azzal, hogy megpróbálja elváltoztatni, és a hangja meg a tükör által létrehozott Tom Brady-külső disszonanciája miatt az illúzió megingott. De ez nem is számított. Alexnek csak azért volt szüksége a varázslatra, hogy balhé nélkül bejusson Oddman lakásába.

– Mi a fasz...

– Tizenkét rongy – ismételte Alex.

Oddman most olyannak látta, amilyen volt: egy aprócska lánynak, aki a nappalijában állt, középen elválasztott fekete hajjal, olyan soványan, hogy könnyedén átcúsúzhatott volna a padlódeszkák között.

– Nem tudom, ki a faszom vagy – harsogta a férfi –, de rossz házba jöttél, az istenit neki!

Ahogy elindult Alex felé, a súlyától megremegett a szoba.

A lány karja kilőtt, az ablak felé nyúlt, amely a Taurus Café előtti járdára nézett. Érezte, ahogy a sapkát viselő Szürke belé száll, megízlelte a zöldalmás Jolly Ranchers cukorkáját, orrába kúszott a fű bűzös füstje. A Szürke szellemét dolgavégezetlennek és őrjögőnek érezte, olyannak, akár egy madár, amely újra és újra nekicsapódik az ablaküvegnek. De az ereje tiszta és kegyetlen volt. Alex felemelte a kezét, és a tenyere aljával mellkason vágta Oddmant.

A nagydarab férfi hanyatt vágódott. A teste a tévének csapódott, összetörte a képernyőt, és leverte a földre. Alex nem tudott úgy tenni, mintha nem lenne jó érzés ellopni a Szürke erejét, mintha nem lenne jó veszélyessé válni, ha csak egy pillanatra is.

Keresztülértált a szobán, Oddman fölé állt, és megvárta, amíg a férfi kába tekintete kitisztul.

– Tizenkét rongy – mondta újra. – Egy heted van, hogy megszerezd, vagy visszajövök és eltöröm a csontjaidat.

Bár elképzelhető volt, hogy máris eltörte a szegycsontját.

– Nincs nálam – nyögte Oddman a mellkasát dörzsölgetve. – A nővérem gyereke...

Alex ismerte a kifogásokat; ő maga is használta őket. *Anyám kórházban van. Késik a fizum. A kocsimnak új váltó kell, és nem tudok fizetni, ha nem jutok el a munkahelyemre.* Nem igazán számított, hogy ezek a problémák igazak-e, vagy sem.

Leguggolt.

– Együttérzek veled. Tényleg. De nekem is megvan a magam munkája, és neked is a tiéd. Tizenkétezer dollár jövő péntekig, különben visszaküldenek engem, és példát statuálnak veled minden tasak lenyúlt fűért a környéken. És én ezt nem igazán akarom.

Tényleg nem akarta.

Úgy tűnt, Oddman hisz neki.

– Tud rólad valami mocskot? – kérdezte.

– Eleget ahhoz, hogy ma este idejöttem, és máskor is megtegyem. – Alex halántéka hirtelen lüktetni kezdett, és az almás cukorka túl édes íze betört a szájába. – A francba, ember! Rosszul nézel ki.

Alexnek beletelt egy másodpercébe, mire rájött, hogy ő az, aki beszél. Valaki másnak a hangján.

Oddman szeme kitégült.

– Derrik?

– Naná!

Ez sem az ő hangja volt, nem az ő nevetése.

Oddman előrenyúlt, hogy megérintse a vállát, és valami csodálkozással kevert félelem megremegtette a kezét.

– Te... Elmentem a virrasztásodra!

Alex felállt, de majdnem kicsúszott alóla a lába. Megpillantotta a tükrképét a törött tévéképernyőben, de a személy, aki visszanézett rá, nem egy vézna lány volt farmerben és trikóban. Hanem egy fiú, sapkában és dzsekiben.

Kilökte magából a Szürkét. Egy pillanatig csak bámultak egymásra Derrikkel – ezek szerint így hívták. Alex nem tudta, mi ölte őt meg, és nem is akarta tudni. A fiú valahogy a tudata előterébe nyomult, elvette az arcát, a hangját. És ő ezt nem akarta.

– Lugosi Béla halott – vicsorgott rá a lány.

Ezek lettek a kedvenc halálszavai a nyár folyamán. A srác eltűnt.

Oddman a falhoz lapult, mintha az magába tudná szívni. A szeme megtelt könnyel.

– Mi a szar történik?

– Ne aggódj miatta! – felelte Alex. – Csak szerezd meg a pénzt, és véget ér az egész.

Csak kívánta, hogy bárcsak neki is ilyen könnyű lenne.

Rete Mirabile

Származás: Galway, Írország; XVIII. század

Adományozó: Könyv és Kígyó, 1962

A „csodálatos hálót” a Monogramosok szerezték be, vélhetően 1922-ben. A pontos keletkezési ideje és készítője nem ismert, de a száj-hagyomány szerint kelta énekmágia, esetleg seidh (lásd: északi mitológia, tengeri óriásnő, Rán) révén jött létre. Az elemzés szerint maga a háló közönséges pamut, emberi ínnaal fonva. Miután a szeretett személy tengerbe vész, a hálót az óceánba kell vetni, oly módon, hogy egy része a parton álló cölöphöz van erősítve. Következő reggelen a holttestet visszaszolgáltatja a víz, amit egyesek megnyugtatónak, mások viszont aggasztónak találnak, a maradványok lehetséges állapotától függően. A Könyv és Kígyó ajándéka, mivel sikertelenül próbáltak vele visszahívni bizonyos holttesteket.

– *a Léthe fegyvertárának katalógusából,
Pamela Dawes (Oculus) által átvizsgálva és szerkesztve*

Miért van az, hogy a Könyv és Kígyó fiai nem tudnak semmit sem ki-találni, ami úgy is működik, ahogyan annak kell? Először feltámasztá-nak egy csapat tengerészt, akik csak írül beszélnek. Aztán kiürítik a fe-neketlen pénztárcájukat, hogy megszerezhessenek egy hitelesített leve-let az Egyiptomi Középbirodalomból, mielőtt a Farkasfej előteremténé rá a pénzt. Egy levelet egy király feltámasztásához! De ki jelenik meg, amikor meggyújtják azt a sírban? Nem Amenhotep vagy a jó öreg Tutanhamon, de még csak nem is a fej nélküli I. Károly áll az aj-tajuk előtt, hanem Elvis Presley! Fáradtan, puffadtan és mogyoróvajas-banános szendvicstre éhezve. Pokolian nehéz volt visszavinniük Mem-phisbe úgy, hogy senki ne tudja meg.

– *Dez Carghill naplója a Léthe-időszakából
(Branford Kollégium '62)*

2

A SÉTA VISSZA AZ EGYETEMRE HOSSZÚ VOLT, és a hőség olyan érzetet keltett Alexben, mintha egy hatalmas állat követné a lépteit, lehelete pedig megnedvesítené a tarkóját. De Alex nem lassított. Távolságot akart teremteni önmaga és a között a Szürke között. Mi történt az imént? És hogyan kellene megakadályoznia, hogy újra megtörténjen? A hátán végigcsorgott az izzadság. Bárcsak rövidnadrágot vett volna fel, csakhogy nem érezte helyesnek sortban összeverni valakit.

Párhuzamosan haladt a csatorna mellett futó ösvénnyel, számolta a hosszú lépteit, és próbálta rendezni a gondolatait, mielőtt visszaér az egyetemre. Tavaly is végigsétált ezen az ösvényen Mercyvel, hogy lássa, ahogy a levelek vörös és arany színben pompáznak, mint tűzijáték a legteljesebb virágzásában. Arra gondolt, mennyire más ez a hely, mint a Los Angeles folyó torkolata a maga betonpartjaival, és eszébe jutott, hogyan úszott azokban a koszos vizekben, Hellie erejéből táplálkozva, azt kívánva, bárcsak mindketten kisodródhatnának a nyílt tengerre, hogy ott a saját szigetükké váljanak. Alex azon tűnődött, hol temethették el Hellie-t. Remélte, hogy valami gyönyörű helyen, ami kicsit sem hasonlít ahhoz a szomorú, kotrott medrű folyóhoz, ahhoz az összehuht érhalózathoz.

A csatorna melletti ösvény mostanra kizöldült, megfojtotta a burjánzó nyári növényzet, de a Szürkék is imádták, és Alex ebben a pillanatban nem akart a közelükbe kerülni, ezért a Tudomány Park unalmas parkolója és arctalan irodaházai mellett maradt, elsietett az ipari loftok mellett, és továbbment a Prospectre. Itt csak Darlington szelleme üldözte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A hangja történeteket mesélt a Winchester családról, arról, hogy a lezármazottaik hogyan keveredtek és házasodtak össze a Yale elitjével, vagy Sarah Winchester ormótlan tömegű sírjáról a város túloldalán – ez egy két és fél méter magas, durván faragott szikladarab volt, amelybe egy keresztet nyomtak, és ettől úgy nézett ki, mint valami iskolai projekt. Alex azon tűnődött, vajon Mrs. Winchester azért döntött-e úgy, hogy a Grove Street helyett az Evergreenben temessék el, mert tudta, hogy képtelen lenne nyugodtan pihenni ott, ahol az út másik végén a férje egymás után gyártotta a lőporos hordókat és a pisztolyokat a gyárban.

Alex nem lassított, amíg el nem hagyta az új kollégiumokat, és át nem kelt a Trumbull Streeten. Megnyugtató volt számára újra az egyetem közelében lenni, ahol a fák árnyékos baldachinként nőttek az utcák fölé. Hogyan válhatott olyasvalakivé, aki otthonosabban érezte magát itt, mint a Taurus Café körüli utcákon? A kényelem az a fajta drog volt, amit egészen addig nem ismert fel, amíg már túl késő nem lett. Függetlenül vált a teácsészéktől és a könyvekkel szegélyezett polcoktól, hogy az éjszakákat nem szakítja félbe szirénák jajveszékelése és a helikopterek szüntelen zúgása a feje fölött.

Tom Brady alakját teljesen lerázta magáról, amikor magába engedte azt a Szürkét, így legalább attól nem kellett tartania, hogy hisztériát kelt az egyetemen. Diákok élvezték a meleg éjszakát, a kihelyezett kerti pamlagok között oldalaztak, és partikra szóló meghívókat osztogattak. Egy görkorcsolyás lány siklott végig az utca közepén, rettenthetetlennek tűnt a bikinifelsőjében és az apró forrónadrágjában, ahogy bőrén megcsillant a kék éjszaka. Ez volt az álomidőszakuk, az őszi félév varázslatos első napjai, az újbóli találkozások boldog ködössége, a régi barátságok szentjánosbogár-szikrájú fellángolása, mielőtt a tanév igazi munkája elkezdődne. Alex is ebben az érzésben akart lubickolni, emlékezni rá, hogy biztonságban van, hogy jól van. De nem jutott rá ideje.

Az Odú csak néhány háztömbnyire volt. Alex a Sterling Könyvtár előtti alacsony falnak támaszkodva megállt, hogy megpróbálja összeszedni a gondolatait. Hogyan gyűrhetette maga alá az a Szürke? Tudta, hogy a halottakkal való kapcsolatát elmélyítette mindaz, amit a Belbalm